

Posudek bakalářské teoretické práce Rolanda Garduña

Nádherná práce! To jediné lze vykřiknout. Je radost tuto práci číst, je radost se k ní navracet a je radost z ní vycházet k dalším myšlenkovým úvahám za jí vymezený rámeček.

Rolando nám představuje nejen zrození a význam fenoménu tance v cine cabareteras, ale tento materiál mu slouží k roztažení úvah mezi jím sledovanými filmy, jejich skladebnými postupy a celým kulturně společenským kontextem (nejen) Mexika té doby. Rolando se chápe filmů jako tanečnických a předvádí nám nejrůznější filmozpytné taneční figury: Tu srovnává skladebné postupy filmů s výtvarnou tvorbou muralistů, tu s Dellucovskou fotogenií, jinde nachází spojnici mezi výboji pařížských avantgardistů, onde zase zaslechne rezonanci s Vigovskou tradicí, jinde zase s nezpochybnitelně Eizenštejnovskými střety, skřeky ba i skřety, aby nás nakonec vypustil ze své taneční náruče, zdánlivě prostou citací Octavia Paza, která však zůstává platným východiskem pro každou montážní praxi filmovou: „Čas přestává být nekonečným sledem a stává se zase tím, čím byl a je původně: přítomností, v níž se minulost a budoucnost konečně usmíří“.

Rolando Garduño svou práci prokázal takové skladebné schopnosti, které se mu žel nepodařilo plně zpřítomnit v jeho autorském filmu. O jeho skladebných schopnostech však nemůže být nižádných pochyb.

Rád bych navrhl hodnocení „A“ a budiž to i jako takové vnímáno. Nicméně otvírám ústa v němém úleku nad s. 36 a 37 abych řekl: To snad není možné! Proč náhle toto?! A abych zůstal u „A“, musím si ony deformované obrázky na zmíněných stranách vyložit jako autorův záměrně provedený chybný krok, aby jím tak podpořil a zvýraznil virtuositu svého ostatního tance, který v této teoretické práci předvedl. Není-liž pravda, Rolando?

V Praze, dne 10. 9. 2017

Martin Čihák

